

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kotrčové a soudkyň Mgr. Daniely Večerkové a JUDr. Miluše Farské ve věci

žalobkyně: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **A. L.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx

o zaplacení 65 844 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. 6. 2020,
č. j. 24 C 178/2019-79

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II. v napadeném rozsahu, tj. co do zamítnutí žaloby v rozsahu částky 19 069,34 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,75% ročně od 29. 10. 2019 do zaplacení a úroku ve výši 20% ročně z částky 52 013,76 Kč od 18. 5. 2019 do zaplacení, maximálně však do doby, kdy úrok dosáhne částky 147 715 Kč, **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. **potvrzuje**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 37 281 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9,75% ročně z částky 35 484 Kč od 29. 10. 2019 do zaplacení a na smluvní pokutě částku 5 854,86 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), co do zbytku žalobu zamítl (výrok II.), a dále rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 3 251,90 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně (výrok III.).
2. Takto bylo rozhodnuto o žalobě, jíž se žalobkyně domáhala (po částečném zpětvzetí žaloby a částečném zastavení řízení ohledně části úroku z prodlení usnesením soudu I. stupně č.j. 24 C 178/2019-41 ze dne 18. 2. 2020) zaplacení částky 65 844 Kč (dlužné jistiny úvěru 52 013,76 Kč a dlužného úroku přirostlého ke dni zesplatnění úvěru 11 533,48 Kč, smluvní pokuty 1 497 Kč, náhrady nákladů vzniklých v souvislosti s prodlením žalovaného 800 Kč) s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,75% ročně od 29. 10. 2019 do zaplacení, dále zaplacení smluvní pokuty 10 485,75 Kč (smluvní pokuta 0,1% denně z částky 63 547,24 Kč od 18. 5. 2019 do 29. 10. 2019) a úroku z částky 52 013,76 Kč ve výši 35% ročně od 18. 5. 2019 do zaplacení, maximálně však do doby, kdy úrok dosáhne výše 147 715 Kč.
3. Soud I. stupně vzal za prokázané, že dne 26. 9. 2018 byla mezi účastníky uzavřena smlouva o spotřebitelském úvěru, na jejímž základě žalobkyně žalovanému poskytla úvěr ve výši 56 000 Kč, který se žalovaný zavázal zaplatit spolu s úrokem v efektivní sazbě ve výši 140,02 % p. a., což odpovídá nominální úrokové sazbě 90,8195 % p.a., ve 24 pravidelných měsíčních splátkách po 5 129 Kč splatných vždy k 12. dni v měsíci od 12. 11. 2018 do 12. 10. 2020, celkem měl žalovaný žalobkyni vrátit částku 123 096 Kč. Před poskytnutím úvěru byla prověřena úvěruschopnost žalovaného. Pro případ prodlení s úhradou kterékoliv splátky nebo její části o délce 30 dnů se žalovaný zavázal žalobkyni zaplatit za každou splátku smluvní pokutu 499 Kč a náklady související s prodlením ve výši 200 Kč. Žalovaný úvěr splatil jen částečně, přestože byl třikrát upomenut. V důsledku prodlení s úhradou splátky splatné dne 12. 3. 2019 po dobu delší než 65 dnů došlo automaticky k 16. 5. 2019 k zesplatnění úvěru. Protože po zesplatnění nebyl úvěr uhrazen, byl žalovaný povinen zaplatit žalobkyni smluvní pokutu ve výši 0,1 % denně z dlužné částky, s tím, že souhrn uplatněných pokut nesmí přesáhnout součin čísla 0,5 a celkové výše úvěru, nejvýše však 200 000 Kč. V září roku 2018 poskytovaly banky spotřebitelské úvěry ve výši 56 000 Kč s úrokovou sazbou 10,9% až 12,5% ročně (toto měl soud za prokázané ze zprávy Equa bank, a.s. ze dne 9. 4. 2020 a zprávy České spořitelny, a.s., ze dne 9. 4. 2020), soud I. stupně toto rozmezí považoval za obvyklou výši úrokové sazby v době uzavření předmětné smlouvy o úvěru.
4. Soud I. stupně shledal, že v dané věci jde o řízení s cizím prvkem (žalovaný je státním příslušníkem Kosova), pravomoc českých soudů je dána podle čl. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Brusel I bis) a rozhodným právem je podle čl. 3 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 593/2008, o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) právo české. Smlouvu mezi účastníky soud posoudil jako smlouvu o úvěru podle § 2395 a násl. zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“) uzavřenou adhezním způsobem (§ 1798 a násl. o. z.), žalovaný smlouvu uzavřel v postavení spotřebitele a žalobkyně na straně úvěrujícího v postavení podnikatele (§ 419, § 420 a § 1810 a násl. o. z.), smlouva podléhá rovněž režimu zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru. S ohledem na § 580 a 588 o. z., a na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (zejména rozsudek ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1484/2004) soud smlouvu posoudil jako částečně neplatnou, pokud jde o sjednaný úrok, pro zjevný rozpor s dobrými mravy, když sjednaná sazba převyšovala úrokovou sazbu spotřebitelských úvěrů poskytovaných bankami v době uzavření úvěrové Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

smlouvy více než sedminásobně. Naopak ust. § 1813 o. z., ani ust. § 1783 o. z. soud na projednávanou věc neaplikoval. Neplatné ujednání o úroku nelze změnit (moderovat) ve smyslu ust. § 577 o. z., neboť by tak nedošlo ke spravedlivému uspořádání práv a povinností stran a k naplnění preventivní (odrazující) funkce ustanovení o neplatnosti nemravných ujednání, tato interpretace odpovídá judikatuře Soudního dvora EU (např. rozsudek ze 14. 6. 2012, Banco Español de Crédito SA proti Joaquínovi Calderónovi Caminovi, C-618/10 nebo rozsudek ze 7. 11.2019, Kanyeba SA Nijs a Deroga, C-349/18 – C-351/18). Soud proto žalobě vyhověl pouze co do částky 35 484 Kč (odpovídající jistně úvěru 56 000 Kč po odečtení žalovaným uhrazené částky 20 516 Kč) s požadovaným úrokem z prodlení z této částky, co do smluvní pokuty za prodlení se třemi splátkami úvěru ve výši celkem 1 497 Kč (3 x 499 Kč), smluvní pokuty po zesplatnění úvěru ve výši 0,1 % denně z dlužné jistiny 35 484 Kč za období od 18. 5. 2019 do 29. 10. 2019, ve výši 5 854,86 Kč, a co do nákladů vynaložených v souvislosti s prodlením žalovaného ve výši 300 Kč (100 Kč za každou odeslanou upomínku). Ve zbytku, tj. co do neplatně sjednaného úroku z úvěru, části požadované jistiny úvěru, poměrné části smluvní pokuty a části nákladů požadovaných v souvislosti s prodlením žalovaného soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. Výrok o náhradě nákladů řízení zdůvodnil soud I. stupně § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.), když žalobkyni přiznal 13,02% (rozdíl úspěchu žalobkyně v rozsahu 56,51 % a úspěchu žalovaného v rozsahu 43,49 %) z jejích nákladů řízení, celkem 3 251,90 Kč. Náklady žalobkyně byly složeny ze soudního poplatku 3 293 Kč a z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 76 329,75 Kč za 4 úkony dle § 11 odst. 1 a. t. po 4 180 Kč, 4 paušální náhrady výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. a 21 % DPH z částky 17 920 Kč ve výši 3 763,20 Kč.
6. Žalobkyně podala včasné odvolání proti výrokům II. a III. shora uvedeného rozsudku. Výrok II. napadla žalobkyně pouze co do částky 2 539,58 Kč (kapitalizovaný úrok do dne zesplatnění přepočítaný na 20% p.a.) s úrokem z prodlení ve výši 9,75% ročně od 29. 10. 2019 do zaplacení, co do částky 16 529,76 Kč (rozdíl mezi dlužnou jistinou úvěru vyčíslenou ke dni zesplatnění úvěru 52 013,76 Kč a přiznanou částkou 35 484 Kč) s úrokem z prodlení ve výši 9,75% ročně od 29. 10. 2019 do zaplacení a co do úroku ve výši 20% ročně z částky 52 013,76 Kč od 18. 5. 2019 do zaplacení, maximálně však do doby, kdy úrok dosáhne částky 147 715 Kč. Odvolání odůvodnila tím, že úrok byl sjednán v zákonných limitech a nebyl důvod ho ani částečně nepřiznat, efektivní úroková sazba byla sice sjednána ve výši 140,02% p.a., ale to odpovídá nominální úrokové sazbě 90,83% p.a. Žalobkyně je nebankovním poskytovatelem úvěrů, a je zcela běžné a spravedlivé, že její úrok je o něco vyšší, než u bankovních subjektů, když je třeba zohlednit vyšší rizikovitost poskytování úvěrů. Strany vstoupily do smluvního vztahu na základě své pravé a svobodné vůle, u smlouvy o úvěru je zaplacení úroků jedním z obligatorních pojmových znaků. Sjednané úroky jsou ovlivněny řadou faktorů, mj. požadavkem na rychlost poskytnutí úvěru, jeho krátkodobost či dlouhodobost a na riziko transakce pro úvěrujícího. Podle § 574 o.z. je třeba vycházet z presumpce platnosti a závaznosti smlouvy a dle žalobkyně je smlouva platná a závazná v celém rozsahu. Podle stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005 sp. zn. Pl. ÚS - st. 20/05 ten, kdo se staví k uplatňování svých práv s neomluvitelnou lhostejností, nemůže požadovat ochranu těchto svých práv. § 1813 o.z. nelze v dané věci aplikovat, když dohoda o úrocích je z úpravy zneužívající klauzule ve spotřebitelských smlouvách vyloučena a žalovanému byly informace o úrokové sazbě jasným a srozumitelným způsobem poskytnuty. Pokud by soud přesto dospěl k závěru, že lze výši úrokové sazby přezkoumávat a rozhodl o nepřiměřenosti výše úrokové sazby, jednalo by se toliko o nezákonné množstevní určení podle § 577 o.z., které je ustanovením specialis ve vztahu k ostatním ustanovením, a soud by měl smluvní úrok moderovat na výši při poskytování půjček v nebankovním sektoru v místě

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

a čase obvyklou, při zohlednění výše úvěru, doby úvěru a jeho nezajištění. Navíc s ohledem na § 1813 o.z. nemůže být sjednaný úrok v rozporu s dobrými mravy, když o.z. zná v tomto případě neúměrné zkrácení dle § 1793 o.z., toho se však musí žalovaný dovolat, což neučinil. I kdyby soud přisvědčil názoru o neplatnosti ujednání o úrocích, podle § 2395 o.z. žalovaný úrok za poskytnutí úvěru platit musí, soud proto musí vždy posuzovat alespoň přiznání obvyklého úroku. Údaje z databáze ARAD nelze považovat za obvyklou výši úroků u spotřebitelských neúčelových úvěrů, hodnoty v databázi ARAD jsou nižší. Žalovaný podpisem smlouvy stvrdil, že souhlasí se smluvními ujednáními, finanční prostředky dle smlouvy přijal a zavázal se je splatit za podmínek ve smlouvě uvedených. Úrok proto není v rozporu s dobrými mravy, když žalovaný v souladu se zásadou autonomie vůle smlouvu za těchto podmínek uzavřel. Jednotlivá ujednání smlouvy o úvěru tvořila jeden celek a žalovaný měl dostatek času se s obsahem smlouvy seznámit. Ochrana spotřebitele nelze pojímat jako nejvyšší právní princip, je třeba vycházet i ze zásad dalších, např. ze zásady právní jistoty či zásady, že každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Žalobkyně se odvoláním domáhá přiznání úroku pouze ve výši 20% p.a., tedy pod úrovní průměrné výše úroku v rámci nebankovního sektoru při poskytování půjček. Dále žalobkyně uvedla, že má právo na plnou náhradu nákladů řízení, když toto se odvíjí od soudem přiznané výše jistiny, nikoliv od přiznání úroků, neboť ty jsou příslušenstvím.

7. Žalobkyně proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku II. změnil tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 19 069,34 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9,75% ročně od 29. 10. 2019 do zaplacení a úrok ve výši 20% ročně z částky 52 013,76 Kč od 18. 5. 2019 do zaplacení, maximálně však do doby, kdy úrok dosáhne částky 147 715 Kč, a ve výroku III. aby jej změnil tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně. Dále žalobkyně navrhla, aby soud žalovanému uložil zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení.
8. Žalovaný se k podanému odvolání nevyjádřil.
9. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání při nařízeném jednání napadený rozsudek v napadeném rozsahu výroku II. a ve výroku III., včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
10. Soud prvního stupně správně a úplně zjistil skutkový stav. Uzavřenou smlouvu bylo na místě posuzovat jako smlouvu o úvěru podle § 2395 o.z., podléhající též ustanovením zákona č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úvěru.
11. Pokud jde o obvyklou výši úroků, s níž soud porovnával sazbu úroků sjednanou ve smlouvě mezi účastníky, bezpředmětná byla námitka žalobkyně, že při zjišťování obvyklé výše úroku nelze vycházet z databáze ARAD, neboť soud I. stupně z této databáze nevycházel. Soud I. stupně vycházel ze zpráv bank Česká spořitelna, a.s. a Equa bank, a.s. (odvolací soud podotýká, že to byla žalobkyně, kdo navrhl, aby soud učinil dotaz právě na tyto banky), přičemž tyto zprávy se výslovně týkaly spotřebitelských úvěrů poskytovaných v září 2018, a obsahovaly údaje rozlišené pro různé výše úvěru, soud potom vycházel z údaje o úroku pro úvěr ve výši 56 000 Kč. Údaj o obvyklé výši úroku (resp. jeho rozmezí) takto zjištěný (10,9% až 12,5% ročně) potom soud I. stupně neporovnával s efektivní úrokovou sazbou sjednanou ve smlouvě (140,02 % p.a.), ale s jí odpovídající úrokovou sazbou nominální (90,8195% p.a.), tak, jak sazbu přepočtl znalec Mgr. Čáp ve svém vyjádření z 25. 10. 2018. Z tohoto porovnání vyplynulo, že výše úroku sjednaná v daném případě je více než sedmkrát vyšší, než výše obvyklá.
12. K námitce, že úrok z úvěru u nebankovních poskytovatelů je „o něco vyšší“, než úrok z úvěru

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

u bankovních subjektů, z důvodu vyšší rizikovosti úvěrů, lze odkázat na to, co již opakovaně uvedl Městský soud v Praze ve svých rozsudcích (rozsudek č.j. 30 Co 61/2019-90 ze dne 16. 4. 2019, rozsudek č. j. 22 Co 197/2019- 99 ze dne 24. 10. 2019): ačkoliv úrokové sazby nebankovních poskytovatelů úvěrů bývají oproti bankovnímu sektoru obvykle vyšší, nehraje tato skutečnost roli při posouzení přiměřenosti sjednaného úroku. Pokud by totiž soudy měly použít jiné srovnávací měřítko pro nebankovní poskytovatele než pro banky, vedlo by to k závěrům zakládajícím nerovnost mezi oběma skupinami poskytovatelů úvěrů (stejná úroková míra by při poskytnutí úvěru bankou mohla být označena za lichevní a při poskytnutí úvěru za shodných podmínek nebankovním subjektem nikoliv).

13. Závěru soudu I. stupně, že sjednaná výše úroku více než sedmkrát převyšuje obvyklou výši úroku, proto nelze nic vytknout. Odvolací soud se ztotožňuje též s tím, že sjednaná výše úroku v daném případě natolik podstatně převyšuje obvyklou výši úroku, že je v rozporu s dobrými mravy, tak, jak tento rozpor vymezil Nejvyšší soud ve svém rozsudku sp. zn. 21 Cdo 1484/2004 ze dne 15. 12. 2004. Odvolací soud podotýká, že v daném případě se sice jednalo o nebankovní úvěr, nešlo ale o specifický úvěrový vztah, jakým je např. tzv. mikropůjčka na velmi krátkou dobu či v nízké výši v řádu několika tisíců korun (kde by za určitých okolností mohla být vyšší úroková míra akceptovatelnou), ani nešlo o úvěr poskytnutý prostřednictvím kontokorentu či kreditní karty, u nichž je obvykle s ohledem na specifické smluvní podmínky (například sjednání určitého bezúročného období) stanovena vyšší úroková míra.
14. Podle § 580 odst. 1 o.z. je neplatné právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje. Podle § 588 odst. 1 o.z. soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek.
15. Podle § 576 o.z. týká-li se důvod neplatnosti jen takové části právního jednání, kterou lze od jeho ostatního obsahu oddělit, je neplatnou jen tato část, lze-li předpokládat, že by k právnímu jednání došlo i bez neplatné části, rozpoznala-li by strana neplatnost včas. Podle § 577 o.z. je-li důvod neplatnosti jen v nezákonném určení množství, časového, územního nebo jiného rozsahu, soud rozsah změny tak, aby odpovídal spravedlivému uspořádání práv a povinností stran; návrhy stran přitom vázán není, ale uváží, zda by strana k právnímu jednání vůbec přistoupila, rozpoznala-li by neplatnost včas.
16. Rozpor sjednané výše úroku s dobrými mravy je v daném případě natolik zjevný, že způsobuje absolutní neplatnost ujednání dle § 588 o.z. Na rozdíl od soudu I. stupně však odvolací soud shledává, že tato neplatnost se netýká pouze ujednání o výši úroku, ale celé smlouvy, neboť nelze ve smyslu § 576 a § 577 o.z. předpokládat, že by k právnímu jednání došlo i bez neplatné části, rozpoznala-li by strana neplatnost včas.
17. Podle § 2395 o.z. je smlouva o úvěru smlouvou úplatnou, povinnost k zaplacení úroku za poskytnutí peněžních prostředků je její podstatnou náležitostí. Odvolacímu soudu je z jeho činnosti známo, že žalobkyně jako poskytovatel úvěrů uzavírá smlouvy o úvěru s ujednáním o úrocích obdobně vysokých, jako v této věci, jejichž výši obhájuje právě tím, že je nebankovním subjektem a že ve výši úroku zohledňuje rizikovost úvěrů. I ve svém odvolání proti napadenému rozsudku žalobkyně zdůrazňuje, že jednotlivá ujednání smlouvy o úvěru tvořila jeden celek. Odvolací soud je proto nucen konstatovat, že žalobkyně by bez ujednání o neobvykle vysokých úrocích tuto smlouvu neuzavřela, neboť na sjednávání nepřiměřeně vysokých úroků je založen její obchodní model. V již zmíněném rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 22 Co 197/2019 bylo vyjádřeno, že „žalobkyně jako profesionál na trhu poskytování nebankovních úvěrů staví své podnikání právě na zjevně neobvykle vysoké sazbě úroku z úvěru. Vyvažuje tím podnikatelské

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

riziko nevrácení části úvěrů, když jejími klienty jsou z povahy věci subjekty s horší platební morálkou, kterým by banky úvěr možná ani neposkytly. Z toho lze bez pochyb uzavřít, že žalobkyně by úvěry se standardní sazbou, byť v horní části rozmezí, neposkytovala.“

18. Za této situace nelze než uzavřít, že předmětná smlouva o úvěru je z důvodu sjednání zjevně nemravného úroku absolutně neplatná podle § 588 o.z. jako celek. V takovém případě však již nelze přistoupit ani k moderaci sjednaného úroku podle ustanovení § 577 o. z. K neplatnosti podle § 588 o.z. je přitom soud povinen přihlídnout i bez návrhu, tedy bez ohledu na pasivitu strany žalované.
19. Odvolací soud závěr o absolutní neplatnosti celé smlouvy činí s vědomím zásady, že na právní jednání je třeba spíše hledět jako na platné než jako na neplatné (§ 574 o.z.). V daném případě je však nepoměr vzájemného plnění smluvních stran z důvodu nemravně vysokého úroku z úvěru natolik závažný a očividný, že je třeba princip autonomie vůle smluvních stran korigovat zásadou ochrany dobrých mravů.
20. Závěr o neplatnosti smlouvy se nezakládá na ust. § 1813 o.z., neboť toto ustanovení nelze (na rozdíl od výše uvedených ust. § 580 a § 588 o.z.) aplikovat na ujednání o ceně. Ustanovení § 1793 o.z. se v případě absolutně neplatné smlouvy neuplatní.
21. Z důvodu absolutní neplatnosti smlouvy o úvěru tak nevzniklo žalobkyni právo na zaplacení úroku z úvěru.
22. Pokud jde o požadovanou jistinu úvěru, žalobkyni podle § 2993 o.z. vzniklo právo na vrácení částky 56 000 Kč, již plnila, aniž by zde byl platný závazek. Soud I. stupně však správně vypočetl výši nevrácené částky („jistiny úvěru“) 35 484 Kč, když od žalobkyni poskytnuté částky 56 000 Kč odečetl žalovaným uhrazené platby v celkové výši 20 516 Kč /jde o součet částek, jež dle žaloby žalovaný uhradil ve dnech dne 19. 11. 2018 (5 129 Kč), 18. 12. 2018 (5 129 Kč) a 13. 3. 2019 (10 258 Kč). Soud I. stupně patrně písařskou chybou uvádí v odůvodnění rozsudku částky jiné, vypočtená dlužná jistina však odpovídá uhrazeným částkám tak, jak jsou uvedeny v žalobě/. Tuto částku soud I. stupně žalovanému uložil zaplatit v I. výroku rozsudku, požadavek na zaplacení další částky jistiny úvěru ve výši 16 529,76 Kč byl potom nedůvodný.
23. Soud I. stupně tedy rozhodl věcně správně, pokud v části týkající se úroku z úvěru (a úroku z prodlení počítaného z tohoto úroku) i v části jistiny převyšující částku 35 484 Kč žalobu zamítl. Odvolací soud proto II. výrok napadeného rozsudku v rozsahu, v němž byl dotčen odvoláním, potvrdil jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. Vyhovující I. výrok rozsudku a další část II. výroku nebyly předmětem odvolacího přezkumu, a již samostatně nabyly právní moci.
24. Pokud jde o odvoláním napadený výrok III. o náhradě nákladů řízení, odvolací soud jej shledal rovněž věcně správným. Soud I. stupně vyhověl žalobě v částce 37 281 Kč s úrokem z prodlení z částky 35 484 Kč a v částce 5 854,86 Kč. Žalobě nevyhověl v částce 33 193,89 Kč s úrokem z prodlení z částky 30 360 Kč a ohledně úroku 35 % ročně z částky 52 013,76 Kč od 18. 5. 2019 do zaplacení, maximálně však do doby, kdy úrok dosáhne částky 147 715 Kč. Za této situace bylo na místě aplikovat při rozhodování o náhradě nákladů řízení § 142 odst. 2 o.s.ř., neboť každá ze stran měla ve věci částečný úspěch. Převážný úspěch měla žalobkyně, která uspěla co do 56,51 % předmětu řízení, žalovaný uspěl co do 43,49% předmětu řízení. Odvolací soud zdůrazňuje, že při tomto posouzení míry úspěchu a neúspěchu stran nebyl zohledněn úrok z prodlení ani zamítnutý smluvní úrok, ale pouze žalobkyni požadovaná jistina úvěru (ovšem včetně částek, jež dle žalobkyně k této jistině zesplatněním „přirostly“ a žalobkyně z nich požadovala úrok z prodlení a vypočítávala z nich smluvní pokutu) a smluvní pokuty. Rozdíl úspěchu účastníků činil 13,02%

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

ve prospěch žalobkyně, soud proto správně přiznal žalobkyni pouze 13,02% z jejích celkových nákladů. Pokud jde o počet uskutečněných úkonů právní služby, odvolací soud se ztotožňuje s tím, že účelně učiněné byly 4 úkony právní služby, když další 2 písemná vyjádření žalobkyně byla činěna v reakci na opakované výzvy soudu k doplnění tvrzení a důkazů o obvyklé výši úroků, ač při množství obdobných žalob podávaných žalobkyní by tato tvrzení a důkazy měly být obsaženy již v žalobě, případně by žalobkyně měla být připravena předložit je soudu při jednání. Soud I. stupně výši nákladů řízení správně určil podle ustanovení advokátního tarifu, s přičtením zákonné DPH a zaplaceného soudního poplatku. Odvolací soud proto i tento výrok podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

25. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř., když procesně úspěšný byl v odvolacím řízení žalovaný, jemuž však žádné náklady tohoto řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, jen za podmínek stanovených v ust. § 237 o.s.ř.

Praha 12. listopadu 2020

JUDr. Ivana Kotrčová v. r.
předsedkyně senátu